

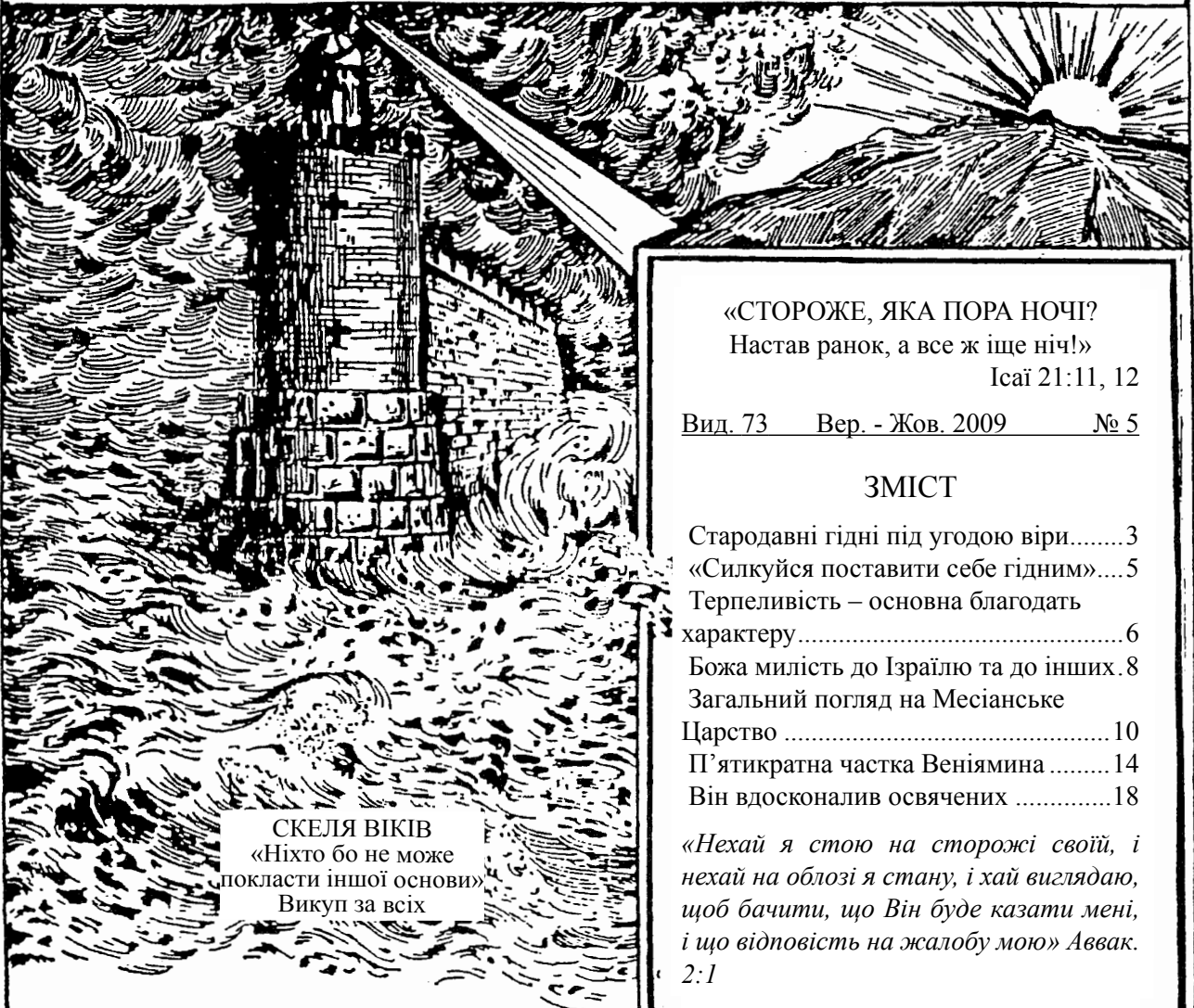

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 «Ніхто бо не може
 покласти іншої основи»
 Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж іще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 73 Вер. - Жов. 2009 № 5

ЗМІСТ

Стародавні гідні під угодою віри.....	3
«Силкуйся поставити себе гідним».....	5
Терпеливість – основна благодать характеру.....	6
Божа милість до Ізраїлю та до інших.	8
Загальний погляд на Месіанське Царство	10
П'ятикратна частка Веніямина	14
Він вдосконалив освячених	18

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про радіо- та телевізійні програми, публічні проповіді та літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “щоб то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх створених людьми партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це є виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні й Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО НАШОГО РОЗУМІННЯ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є “ХРАМОМ” ЖИВОГО БОГА – ОСОБЛИВИМ “ЙОГО ТВОРИВОМ”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС “ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ”, Є “ВИКУПОМ ЗА ВСІХ”, І “ЧАСУ СВОГО” БУДЕ “СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, “БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є”, СТАТИ “УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ” І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Тит. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“DAWN OF NEW ERA”

Published every second month by
UKRAINIAN DAWN BIBLE STUDENTS ASSOCIATION
“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті повинні бути переглянуті щонайменше трьома братами, перш ніж вони з'являться на сторінках “Зоріння Нової Доби”. Це стосується всіх давніх статей, написаних за часів брата Рассела, а також нових, які мають бути написані в згоді з основними доктринами Святого Письма.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на наступні адреси:

UKRAINIAN DAWN STUDENTS ASSOCIATION
BOX 3511, REDWOOD POST OFFICE
WINNIPEG MANITOBA R2W 3R4 CANADA
та п/с 6890
м. Львів, 79058

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр. та рос.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно
Просимо завітати в Інтернет на сторінку <<http://www.scripturestudy.net>>, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.

СТАРОДАВНІ ГІДНІ ПІД УГОДОЮ ВІРИ

Може постати питання: під якою угодою стародавні гідні прийнятні для Бога? Оскільки вони померли до Христа і до нагоди духовного зачаття, вони не були привілейовані високим покликом членства в тілі Христа, вибраної церкви. Апостол підкреслює це у Євр. 11: 39-40. Він інформує нас, що вони "Богові догодили", але без нас, Христа, вони не будуть вчинені досконалими. В божественному порядку церква повинна бути первоплодами Божих створінь. "Захотівши, Він нас породив словом правди, щоб ми стали якимсь первопочинком творів Його" (Як. 1: 18). Зауважте найперше, що перелік апостола включає Авеля та Еноха, які жили до потопу і до того, як була вчинена Угода Авраама. Він включає також деяких, які жили протягом періоду Угоди Закону, і які, отже, були під нею. Як тоді ми повинні класифікувати їх щодо трьох великих угод, представлених у Сарі, Агарі та Кетурі?

Справа стає дуже простою, коли ми усвідомимо головну відмінність між Угодою Авраама та Угодою Закону, яка була додана до неї. Перша була з віри, не без діл. Друга з діл, не без віри. Як говорить апостол, умовою Угоди Закону було: "Людина, яка його виконує, буде ним жити" (Рим. 10: 5). Нам згадано також, що Угода Сарі є з віри, а не з діл, але там, де віра є правильною, діла "засвідчать" віру, навіть якщо вони недосконалі; і якщо нас будуть судити з діл, то ми будемо засуджені. Весь юдейський народ зазнав невдачі в угоді "діл закону"; однак кілька осіб з того народу, піднявшись своєю вірою вище тої угоди, поклалися не на неї а на первинну Угоду Ласки, Благодаті – Угоду Сарі. Це стародавні гідні, згадані апостолом. Він визначає, що вони поступали і терпіли вірою. За свої діла вони були засуджені Угодою Закону, але за свою віру вони були прийнятні для Бога, згідно з угодою Сарі, хоча вони не могли отримати свого благословення під нею, доки не прийшло обіцяне насіння і не була пролита кров тої угоди. Схожим

чином Енох і Авель за їхню віру були прийнятні для Бога і зараховані до вірних Угоди Закону, як ті, що мають божественну ласку, і підпадають під благословення Угоди Сарі, тому що, хоча вони жили перед Авраамом, вони мали Авраамову віру в тому сенсі, що, так як Авраам, поклалися на Бога задля благодаті, яку Він готовий дати тим, хто любить Його і шукає Його ласки.

Нова Угода насправді буде Новою Угодою Закону, тобто Новою Угодою діл закону. Стара, або перша Угода Закону, була неспроможною і невідповідною для Ізраїлю, не тому, що божественний закон, на якому вона базувалася, був неспроможний, ані тому, що він був надмірною вимогою, а тому, що люди були недосконалі, "народжені в гріху і зачаті в беззаконні", і вже під вироком смерті з причини Адамового переступу. В Мойсеї Угода Закону мала вірного посередника, відданого як Богу, так ізраїльтянам, але він був неспроможним, тому що він також втратив своє життя. Тому Бог вчинив приготування, щоб Нова Угода Закону зайняла місце Старої, і передбачив нового Посередника, Котрий вже віддав Своє життя як викупну ціну – Ісуса, Голову, і церкву, тіло. Завершення жертви вже близько. Голова і багато Його членів, як нові створіння, уже перейшли за завісу. Незабаром останній член тіла буде так само "перемінений", і тоді кров Нової Угоди буде покроплена за "гріхи всього народу" – народу Угоди, Ізраїлю, і відкриються двері для всіх людей, щоб вони стали учасниками благословення їхньої Нової Угоди, саме так, як ми (погани) є тепер привілейовані мати частку в благословеннях Угоди Сарі, яка належала "найперше юдею". Це кроплення буде прийнятне для Бога і дієве для скасування гріхів цілого світу. Це неодноразово засвідчене у Святому Письмі та в образах цих "кращих жертв" (Євр. 9: 23).

Негайно Великий Пророк, Голова і члени; Великий Священик, Голова і члени; Великий

Суддя, Голова і члени; Великий Цар, Голова і члени, почне діяльність з Ізраїлем, а через Ізраїль зі світом. Вони керуватимуть, благословлятимуть, навчатимуть і підніматимуть стількох, скільки будуть охочі. “І станеться, що кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу” (Дії 3: 23). Нова Угода Закону буде діяти точно так, як діяла Стара Угода Закону, за винятком того, що “кращі жертви”, які печатають її, будуть більш ефективні, і їх не потрібно буде повторювати рік у рік, а сила та влада її Посередника буде вищою, і наслідки Його праці відповідно великими і тривалими.

Це додатково засвідчено висловом з Об'явлення, який зображує Тисячолітню епоху з її великим білим престолом справедливості та милості, перед яким будуть стояти усі мертві, малі і великі, – на пробу – не щоб переконатися, чи були вони грішниками, чи ні, бо це визнано. Усі були грішниками. І не для того, щоб побачити, готовий чи не готовий Бог простити їм, бо це визнано – жертва Христа тоді буде прийнята як повне “ублаження за гріхи всього світу”. Їхній суд, або проба, так само як наш, буде для того, щоб визначити, прийдуть вони чи ні до найповнішої згоди з Богом, і чи матимуть Його благословення радості і вічного життя, чи, навпаки, будуть “знищені з народу”. Їх не будуть судити згідно з їхньою вірою, тому що вони будуть під Новою Угодою Закону і діл. Як написано: “І суджено їх згідно з їхніми вчинками” (Об. 20: 13).

Вони матимуть підтримку, крок за кроком, з недосконалості розуму і тіла вгору до досконалості, включаючи досконалі діла, які будуть їхнім мірилом або випробуванням. Євангельська церква і стародавні гідні не були суджені згідно з їхніми ділами, а згідно з їхньою вірою – діла вимагалися в міру спроможності, як підтвердження віри. Ми не мали допомоги, щоб вийти з недоліків зіпсутої природи, а миттєво були залічені як підняті з них, або як такі, у яких вони покриті покривалом благодаті.

Пам'ятаючи факти і висновки, згадані вище, ми будемо мати велику допомогу в розумінні нашої теми – відношення угод одна до одної і до людства. Первісна угода обіцяла благословення, яке повинно поширитися на все людство – відкуплення від божественного вироку і нагода повернутися до згоди з Богом, через віру і сердечний послух. Ця обітниця в деяких відношеннях уже виконалася, як ми бачили. Бог уже прийняв, так, охоче попровадив, або притягнув, усіх, котрі

виявили віру в Нього і шире бажання жити в згоді з Ним. В цьому сенсі слова первісна угода вже діяла перед потопом, і після потопу, і стосовно Авраама, і стосовно всіх з Ізраїлю, котрі мали духа послуху та віри, а протягом цього Євангельського віку діяла між людьми усіх народів та язиків. Але порівняно мала кількість з цього роду отримала благословення, тому що надто мала частина була в стані виявити “Авраамову” віру.

Хоча спочатку може здаватися, що додання Угоди Закону було не на користь і так само, що додання Нової Угоди в деяких відношеннях може бути не на користь, тобто урізанням, або обмеженням первинної, всеохоплюючої Благодаті, тобто Угоди Сари, однак насправді це не так. Хоча Угода Закону дійсно засудила народ, тому що вони не мали віри, вона дійсно принесла благословення багатом з того народу – набагато більше, ніж було розвинутих в інших народах, які не мали ніякої такої Угоди Закону, з її обмеженнями, застереженнями, покараннями тощо. Нова Угода буде ще більше успішною. Вона супроводжуватиме царювання Благодаті під Угодою Сари і буде царюванням закону. Як написано: “І право за мірило Я покладу, а справедливість – вагою; і притулок брехні град понизить” (Іс. 28: 17).

Відкупитель і Його послідовники більше не будуть черідкою овець на заріз, лихословленою між людьми, а навпаки, вони будуть царями і священиками, одягненими в славу, честь і безсмертя, перед якими “схилиться кожне коліно і визнає Бога кожний язик” (Рим. 14: 11). Цар управлятиме в праведності, а князі виконуватимуть суди на землі.

Віра поступиться місцем видінню, пробою буде вчинок, відповідний спроможності; і все, не зроблене згідно зі спроможністю, отримає шмагання і виправлення в праведності. Таким чином те царювання Закону і добрих діл буде правильно прилаштоване до стану кожної особистості, і ми віримо, що наслідок буде чудовим – приведення тисяч мільйонів до досконалості, до згоди з Богом. Замість того, щоб бути обмеженням Авраамової Угоди (Угоди Сари), Нова Угода (Закону) буде її розширенням, яке вчинить її благословення набагато більше розповсюдженим. Первісна угода тепер збирає тих, котрі можуть і хочуть проявляти віру і слухняність. Таким чином її корисність закінчилася би, коли б не була додана Нова Угода (Закону), яка, ігноруючи брак віри і послуху, триматиме світ за допомогою карань і навчання, вимушеного послуху і знання, а тоді поступово

розвине сердечний послух Авраама в стількох з них, в скількох можливо, і знищить інших. Таким чином Авраам, “батько вірних”, стане під Новою Угодою (Закону) “батьком багатьох” народів – величезної кількості, як пісок на березі моря, – а також батьком вірних під первинною Саринною Угодою віри і благодаті.

Отож ми бачимо, що після вибору Насіння Віри (природного і духовного) вплив первинної угоди, буде через нього і через Нову Угоду (Закону) благословити набагато більшу кількість, ніж

через будь-який інший метод, який тільки можна уявити. Таким чином Господь знову показує нам, наскільки Його благословення є більшим, ніж будь-що, що людський розум міг би запланувати. Безперечно, жодне тіло не може хвалитися перед Ним. Чим більше ми розуміємо Його плани, Його цілі, Його методи, тим більше мусимо славити Його і усвідомлювати нашу власну нікчемність, незначущість!

R4330 (1909 p.)

«СИЛКУЙСЯ ПОСТАВИТИ СЕБЕ ГІДНИМ»

«Силкуйся поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганним, що вірно навчає науки правди» (2 Тим. 2: 15).

Цей вірш не говорить: «Силкуйся вивчати Святе Письмо», а «Силкуйся поставити себе гідним» – силкуйся пізнати, що Бог схвалює. Однак це означає, перш за все, вивчати Об’явлення, яке Він дав. Далі, отримавши деяке знання Святого Письма, ми повинні роздумувати над ним і розсуджувати, як Слово стосується всіх життєвих справ. Таким чином ми вивчатимемо природу кожної речі, з якою маємо справу, чи вона добра, чи погана. Слово «силкуйся» вжите тут з тою самою думкою, як тоді, коли апостол говорить: «Щоб пильно дбали бути тихими».

Очевидно, головною думкою цього виразу є схвалення нас Богом, не людьми. Досить властиво, що ми повинні мати схвалення всіх добрих чоловіків і добрих жінок. Але наше старання не повинно перш за все бути в цьому напрямку. Перш за все ми повинні старатися подобатися Богу – бути гідними для Нього. Ми зауважуємо, що є вивчення шляхом спостереження, про яке говорить Давид, коли каже: «Про Закон Його вдень та вночі він роздумує», – дивиться, як цей закон впливатиме на нього своєю висотою і глибиною, своєю довжиною і шириною. А отже думкою апостола тут є, що нашою головною метою повинно бути подобатися Богу.

«Що вірно навчає науки правди» означало б властиве використання слова правди, розуміння, як, коли і де його потрібно застосувати, і що мав на меті, думав, планував божественний розум, коли давав це слово правди, слово Божого послання. До приходу нашого Господа Боже Послання давалось в основному через Писання Старого Заповіту. Потім Боже послання було підтвержене Тим, Хто прийшов з неба. Крім того, наш Господь залишив

дванадцять вибраних апостолів, щоб були Його особливим мовним знаряддям, щоб зростало слово правди, щоб зростало слово знання, щоб зростало слово пояснення божественного плану. Тому все, що Тимофій міг розпізнати як Господнє послання, він повинен був взяти до уваги. Наприклад, одна частина Божого послання стосується минулого, інша частина стосується лише юдеїв, ще інша частина стосується теперішнього життя християн, а ще інша – їхніх майбутніх надій.

МИ ПОВИННІ МАТИ ЯСНІШЕ СВІТЛО, НІЖ МАЛИ НАШІ ПРАБАТЬКИ

Отож, коли ми правильно розсудимо цю справу в нашому розумі, то отримаємо правдиве розуміння, особливе просвітлення, необхідне за наших днів, і будемо здатні правильно розсуджувати Слово, краще, ніж наші батьки, оскільки сьогодні ми можемо бачити, як не бачили наші батьки, вчення Божого Слова щодо «високого поклику» і «реституції» – духовну частину благословення для церкви і людську частину благословення для світу. Ми також розуміємо дещо про часи та пори – які стосуються церкви, а які благословення світу.

Таким чином за наших днів вірне викладення науки правди вимагає брати до уваги все, що здається Господнім, і що проливає хоч якийсь світло на Слово, і так ми зможемо бути здатні «вірно навчати». Ми завжди повинні пам’ятати, що в Писаннях Старого Заповіту «звіщали святі Божі мужі, проваджені Духом Святим», і що Господь також сказав про апостолів: «Що тільки зв’яжете на землі, зв’язане буде на небі, і що тільки розв’яжете на землі, розв’язане буде на небі».

Ми не повинні забувати, що Господь обіцяв керувати Своїм народом на шляху правди і показати їм речі майбутні. Ми повинні «силкуватися» показати себе гідними – вивчати доктрину і

намагатися, щоб наша поведінка була в згоді з нею, старатися вірно виконувати обов'язки відданого воїна хреста Христового.

Християнин-воїн повинен старатися виконувати навіть найменший обов'язок способом, який робить честь його покликанню. Він не повинен дозволити собі вплутуватися в інші речі, які не мають відношення до його обов'язків воїна, і таким чином збачити з дороги. Християнин-воїн, котрий оглядається в пошуках якоїсь особистої, дочасної вигоди в ущерб своїм обов'язкам воїна, тою ж мірою є невірним воїном і, правдоподібно, повністю буде усунений з шеренги.

«Силкуйся поставити себе гідним». Вивчай Слово; вивчай себе, щоб ти міг добре знати себе, щоб ти міг знати свої таланти для служіння – в якому напрямку вони є, які твої слабкі пункти і як від них можна захиститися – щоб ти міг знати і свої можливості і свої недоліки. Далі вчися уникати помилок і остерігатись всіх нерозумних питань, нечестивих, марних базікань. Пам'ятай, що стоїть лише «міцна Божа основа», що всі інші основи невартісні, і всі інші теорії мусять звестись нанівець. «Та однак стоїть міцна Божа основа та має печатку оцю: «Господь знає тих, хто Його», та: «Нехай від неправди відступиться всякий, хто Господне Ім'я називає» (2 Тим. 2: 19).

МИ ПОВИННІ СТАРАТИСЯ ЧИНИТИ НАШУ ПРИПИСАНУ ПРАВЕДНІСТЬ БІЛЬШЕ І БІЛЬШЕ ДІЙСНОЮ

Є багато значень слова «силкуйся», і важливо зауважити, що цей божественний наказ даний церкві, тим, хто вірить в Христа і хто посвятив своє життя Йому на службу. Оскільки ми вважаємося очищеними від гріха, ми повинні прикладати всі зусилля до праці намагання, у міру наших сил, чинити це залічене очищення, цю приписану праведність дійсною річчю. Це повністю божественна благодать, що ми вважаємося праведними ще перш ніж дійсно є такими. Заглядаючи в наші серця і бачачи в них не лише наші добрі і чесні наміри, а також наше прагнення до праведності і наші зусилля стати праведними таким способом, який Він схвалив би, Бог приймає волю замість діл. Значить, Він вважає нас праведними тепер і ставиться до нас, як до Своїх дітей, оскільки ми були відкуплені від прокляття і прийняли Його милостиві заходи для примирення.

СТАРАЙМОСЯ СЛІДКУВАТИ, ЩОБ НАШЕ ЖИТТЯ ПРИНОСИЛО ЧЕСТЬ СПРАВІ, ЯКІЙ МИ ВІДДАЛИСЬ

Отож вивчаймо наші серця, щоб бачити, чи стараємось ми щодня відкидати весь старий квас гріха; щоб бути певними, чи не погоджуємося ми дозволити йому залишитися і діяти в нас; інакше ми доведемо нашою поведінкою, що наша любов до праведності слабшає. Щасливі є ті, котрі бачать, що вони не просто час від часу втискають квашене тісно і дозволяють, щоб воно знову і знову підростало, але відкидають його завдяки постійному опору гріху, очищенню своїх думок, слів та діл правдою і розвитку блаженних «плодів Духа» – любові, радості, миру тощо.

Лише старанні знаходять дорогу до божественного схвалення і прийняття. Стараймось слідкувати, чи наше життя приносить честь справі, якій ми віддалися; чи ми утримуємось навіть від того, що має вигляд зла; чи ми обережні в усіх наших розмовах, в нашій поведінці – чи пильнуємо наші думки, наші уста, наше життя. Намагаймось бути старанними в кожному обов'язку, виконуючи його охоче, з радістю і бадьорим серцем. Ніколи не втрачаймо з-перед очей факт, що ми є воїни, і, як справжні воїни, ми повинні вчитися «терпіти лихо».

Воїн має виконувати багато дрібних обов'язків, і він дійсно виконує свій обов'язок воїна як тоді, коли чистить свою зброю, шукає і готує собі їжу, прибирає в таборі чи зводить мости для переходу війська, так і тоді, коли б'ється з ворогом. Такі речі є побічною працею, але вони необхідні і цілком сумісні з його обов'язками воїна і не повинні вважатися трудностю і перешкодою. Цими обов'язками можна знехтувати або виконати їх недбало, лише маючи деяку міру невірності.

ВСЕ, ЩО НАШ ПРОВІДНИК ВИЗНАВ І СХВАЛИВ, Є ВЛАСТИВИМ ДЛЯ НАС

Так само і християнин-воїн. Рутинна життя – домашня робота, робота в магазині, щоденна праця, будь-що, все, притаманне властивому і чесному забезпеченню «потрібного» для нас і тих, хто залежний від нашої підтримки, як також заходи для виконання і турботи про Господню працю – все це є властивою частиною нашого зобов'язання як воїнів Господа.

Апостол Петро так само правдиво служив Господу, коли впіймав рибу, з черева якої дістав

монету, якою заплатив податок за Учителя і за себе, як і тоді, коли проповідував у день П'ятидесятниці про «воскресіння» і вознесіння Господа. Апостол Павло справді був воїном хреста і виконував належну йому працю як тоді, коли робив намети (радше, ніж бути комусь тягарем), так і тоді, коли на Марсовому полі проповідував Ісуса і воскресіння. Все, що зроблене з огляду на славу і честь нашого

Господа, Провідника нашого спасіння, або для користі когось із наших соратників, або для нашого власного приготування до цієї боротьби, або у виконанні обов'язків, які наш Провідник визнав і схвалив, є властивою працею для нас як воїнів і не є вилученням у справи цього життя.

R4838 (1911 p.)

ТЕРПЕЛИВІСТЬ – ОСНОВНА БЛАГОДАТЬ ХАРАКТЕРУ

«Бо вам терпеливість [батьора витривалість] потрібна, щоб Божу волю вчинити й прийняти обітницю [виконання обітниці]» (Євр. 10: 36).

Апостол звертається до християнської церкви: Вам, котрі полишили світ, котрі прийняли Христа як свого Прапорonoсця, а також Відкупителя, котрі стараєтеся іти Його слідами і вчинили посвячення вашого життя Господу, – «вам терпеливість потрібна». До певної міри ви виконали Божу волю, коли вчинили посвячення бути мертвими з Христом. Але ця Божя воля глибше відбилася на вас, коли ви почали усвідомлювати більше, ніж на початку, що ця жертва означає, і що лише ті, хто страждає з Христом, царюватимуть з Ним.

Коли «ви просвітилися», то побачили справу ясніше і «втерпіли запеклу боротьбу страждань». Це було добре. Але св. Павло продовжує показувати в контексті, що деякі, виявивши свою ревність на певний час, стали холодними. Вони втомилися в добрих ділах. І він говорить нам, що вони тим самим відтинають себе від ласки, привілеїв і благословень, які належать церкві Христа. Його застереження полягає в тому, щоб ті, хто ще відданий Богу в серці, продовжували так і виявляли терпеливість, пам'ятаючи, що вона є однією з головних благодатей християнського характеру. Багато хто від природи має мало любові, мало доброти, мало терпеливості, мало покори тощо. Але, коли ми почали зростати в благодатях святого Духа, нам потрібно терпеливо контролювати тіло, дух світу, дух самолюбства.

Божя воля в одному сенсі слова є мірилом Бога – повною досконалістю – що ми повинні бути подібні до нашого Отця, Котрий на небесах. Але Бог пам'ятає, що ми зіпсуті створіння, що ми не можемо поступати досконало. Наш вірш не означає, що ми мусимо виконувати Божу волю в досконалому і повному сенсі, а радше, як апостол говорить в іншому місці, нам належить

розумно служити. Коли ми представляємо наше тіло живою жертвою Богу, це є нашою розумною службою. Бог не сподівається, щоб ми робили те, що неможливе.

МЕТА НАШОГО ВИПРОБУВАННЯ

Що ж є цією волею Бога? Це викладено у конкретній формі: «Це воля Божа [стосовно вас] – освячення ваше» (1 Сол. 4: 3). Як навчає апостол, посвячення є повним і завершеним відлученням. Якщо ми так відлучилися на початку, то Отець освячує нас – зачинає нас як нові створіння і відлучає нас. Отож насамперед має бути наше відлучення, а потім Боже прийняття через зачаття нас святим Духом як нових створінь і Його триваюча праця в нас.

Ми виконуємо Божу волю, коли повністю посвячуємося Йому і отримуємо місце в новому створінні. Проте Він бажає поставити нас на випробування. Наскільки ми любимо Бога? Наскільки ми є щирі? Воїн у війську може бути відданим у час спокою, але яким він буде в час натиску? Чи він тоді покине прапор, чи виявиться добрим воїном? Йому потрібно буде багато терпеливості. Якщо він говорить, що любить свою країну, його витривалість і вірність буде випробувана в час потреби. Він мусить ходити у сторожову заставу; він мусить інколи готувати їжу. Він мусить переносити виснажливі походи і безліч злигоднів. Все це вимагається від вірного воїна. Якщо він вірний, то, мабуть, буде мати заохочення, буде шанований за свою вірну службу.

Так само ми випробуємося щодо нашої відданості. Що ми готові перенести в ім'я Христа? Наскільки повно ми підкорені? Яким глибоким є наше підкорення? Чи ми повністю є в згоді з Господньою волею? Чи наша зацікавленість є лише поверхневою, чи вона повністю проникає у наші серця? Це не просто питання: чи ми вчинили

посвячення? – але після того, як християнин зробив усі ці попередні кроки, до якої міри він виявлятиме терпеливу витривалість, слухняність і відданість?

Бог ставить нас на ці випробування, тому що Він має обдарувати великими почестями тих, котрі будуть переможцями. Вони повинні бути вибраною громадою і отримують обітницю. Як говорить апостол, після того, як ми докажемо нашу відданість до самого кінця, ми отримаємо обітницю, її виконання.

СУТЬ ОБІТНИЦІ

Коли, де, чим є ця обітниця? Без сумніву, обітниця буде отримана у воскресінні. Обітниця включає все, що Бог зберіг для тих, котрі люблять Його – котрі люблять Його більше, ніж люблять дома і землі, або дітей, або батьків, або друзів, або чоловіка чи дружину, або себе, або будь-що інше.

Особлива обітниця, про яку апостол згадує тут – це Обітниця. Всі наші надії і благословення зосереджені в первісній обітниці, даній Аврааму, коли Бог привів його з халдейської землі у землю Ханаан. Бог обіцяв Аврааму, що в його насінні будуть благословенні всі племена землі. Це була велика обітниця, щоб підбадьорити це насіння, щоб дати їм терпеливість і стійкість. Суть обітниці в тому, що ті, хто отримує обітницю, будуть насінням Авраама, щоб благословити світ. Вірні в Христі з'єднаються з Ним в Його царстві – матимуть честь благословити всі племена землі під пануванням цього царства. Кожне створіння Бога тоді буде приведене до знання Його правди і матиме нагоду бути відновленим, якщо захоче, до досконалості, до всього, що було відкуплене на Голгофі.

Тепер є інша нагода. Тепер буде зроблений вибір з тих, хто хоче успадкувати обітницю як насіння Авраама. «А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці». Апостол в нашому вірші наполягає, щоб ми продовжували бути Христовими і перебували в Ньому. Всі ті, хто так залишається в Ньому до кінця, будуть прославлені з Ним. Щоб залишатись вірними, ми мусимо мати Його духа посвяти.

ШЛЯХЕТНІ ПРИКЛАДИ ТЕРПЕЛИВОЇ ВИТРИВАЛОСТІ

Св. Яків застерігає церкву, говорячи: «Візьміть, браття, пророків за приклад страждання та довготерпіння, – вони промовляли Господнім Ім'ям». Ті, до кого апостол звертається, вже

знали про страждання Ісуса. Вони вже знали про вірність апостолів. І тепер він звернув їхню увагу на щось додатково. Він попереджує: огляньтеся в минуле і побачте, що терпелива витривалість була характерна для всіх, хто жив святим життям. Ці приклади повинні бути уроками підбадьорення для нас, на додаток до яких ми маємо довкола себе живих братів!

Звертаючись розумом назад, завжди можна щось здобути. Речі, які поряд, є надто близько, щоб роздивитись їх у властивому світлі. Було доречним, щоб апостол привернув увагу на цих вірних минувшини, так щоб заохотити нас зауважити, чого хоче Бог. Від тих, котрі є Його, Він бажає готовності триматися терпеливо і віддано, щоб так показати справжній характер, який дуже подобається Йому.

Коли ми оглядаємось на записи Старого Заповіту про Пророків, то зауважуємо, що багато з них показали цю особливу рису, згадану апостолом, як відданість Господу, готовність переносити горе в Його ім'я, а не як випробування, які випадково сталися їм через людей. Ми бачимо Мойсея – як охоче він переносив горе задля своєї віри в обітницю, дану Аврааму, і задля свого переконання, що обітниця справді виконається. Він вважав за краще страждати з Божим народом, аніж жити легким життям в царській сім'ї фараона, до якої він був прийнятий.

Ми бачимо Йова, інший приклад терпеливої витривалості в горі і міцного протистояння протягом довгого часу. Ми бачимо те саме в Єремії – скількох трудностей коштувала йому його вірність, і яким терпеливим він був. Ми бачимо те саме в пророка Даниїла – його вірність Господу, його терпеливу витривалість в усьому, що Бог дозволив, щоб сталося з ним. І так само з іншими пророками. І ми читаємо про їхні випробування, записані нам для настанови, для навчання. Хоча вони належать до однієї диспенсації, а ми до іншої, однак їхній досвід дає нам добрі уроки (1 Кор. 10: 6, 11).

ОСОБИСТЕ ЗАСТОСУВАННЯ ЦИХ УРОКІВ

Застосовуючи ці уроки до себе, можемо сказати, що якою б мірою ми не були привілейовані говорити Боже Слово і переносити за це переслідування, якщо ми приймаємо це з терпеливістю, то отримаємо відповідне благословення і похвалу від Господа. Але ми не можемо вважати, що Йому подобалося б, якщо б, страждаючи, ми думали: «О, який жах, жах, жах!» Така позиція, не була б

застосуванням Його Слова, що «усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, – будуть переслідувані» і що усе допомагатиме на добре (2 Тим. 3: 12; Рим 8: 28).

Коли Йов був багатий, заможний, Бог випробував його, позбавивши його всієї сім'ї, всього його багатства, здоров'я і навіть дозволивши, щоб його дружина відвернулася від нього. Однак в усьому цьому Йов не відвернувся від Бога. Він дійсно виразив здивування, але дивився на Господа з вірою і сказав: «Позбавлений навіть шкіри, я встану; і в моїм тілі побачу Бога» (Хом.). Я ще отримав вияв Його ласки і навчуся, що Він має на увазі, даючи ці випробування, ці нещастя, які

приходять на мене. «Ось Він убиває мене, та я не перестану надіятись» (Йова 13: 15, Кул.).

Після того, як його випробування закінчились, Бог повернув йому дітей, дома, землі, приятелів. Все, що прийшло до нього в рясоті, було тінню благословення реституції – того, як труднощі людства в кінці кінців допоможуть на добре тим, хто любить Бога. Якщо ті, хто тепер переносить горе, тому що відданий Господу, тому що покладається на Його приготування, прийматимуть лиха і проби радісно, вони, напевно, достачатимуть їм – «у безмірнім багатстві славу вічної ваги».

R5332 (1913 p.)

БОЖА МИЛІСТЬ ДО ІЗРАЇЛЮ ТА ДО ІНШИХ

Ізраїль - привілейований народ – Божя милість в угоді закону – Духовний Ізраїль, новий народ – Царське священство – Інші народи не визнані Богом – Як божественна милість в кінцевому результаті досягне всіх людей

«Щедрий і милосердний Господь, довготерпеливий і багатомилостивий» (Псалом 103: 8).

Однією з наших труднощів як дослідників Біблії було те, що в минулому ми мали надто вузький погляд на божественний характер і Біблію. Впродовж більше, ніж дванадцять століть Біблія не досліджувалась. Замість цього деякі єпископи, вважаючи себе апостолами такого ж повноваження як Дванадцять, які були призначені Господом Ісусом (св. Павло зайняв місце Юди), думали, що вони мали повне право, як апостоли, робити зміни в Біблії. Ці зміни були названі віровченнями – Конфесіями Віри. Їх досліджували, а Біблією нехтували.

Не дивно, що за цих обставин Божий народ далеко відійшов від правдивого вчення Його Слова. Навіть коли в часах Реформації Біблія почала вертатись назад до людей, їхні бідні голови були так засмічені і спантеличені хибними доктринами дванадцятивікового людського філософування, що вони не були готові побачити Біблію в її власному світлі, а радше в світлі цих віровчень. Крім того, їх довго навчали, що сумнів у віровченнях робитиме їх еретиками, і що карою за ересь є вічні муки. Звідси старання триматися в рамках віровчень в усіх подальших дослідженнях Біблії.

Тепер дослідники Біблії бачать, що все це було помилкою – що Біблію належало досліджувати

в її власному світлі. Вони бачать, що віровчення повні помилок, які вводять у замішання, які, скрізь, де вони визнані, справді роблять Боже Слово недовірливим. Тепер наші біблійні дослідження є відмінні з причини нашого яснішого знання про ці справи, як також з причини того, що ми живемо в зорінні нового віку – в час, коли Бог пообіцяв, що Його народ повинен зрозуміти Його слово – «розумні зрозуміють» (Даниїла 12: 10).

БОЖА ДІЯЛЬНІСТЬ З ІЗРАЇЛЕМ

Наш вірш був звернений насамперед до народу Ізраїлю. За непослух Бог відтяв Батька Адама, Матір Єву і всіх їхніх дітей від особливої спільності з Собою, засудивши їх на смерть – як не гідних вічного життя – «Вмираючи, помреш» (1 М. 2: 17, Янг). Але навіть з цим покаранням Бог не поспішав. Грішники мали змогу жити, доки могли.

Божя Милість була виявлена потомству Авраама: Ісаку, Якову, а потім усім дітям Якова. Бог вчинив дванадцять поколінь одним народом, об'єднавши їх разом Своїми обітницями, пов'язаними з Угодою Закону, встановленою через Мойсея на горі Сінай. Якщо б вони дотримувались Божого закону, то жили б вічно – зовсім не вмирали б. Що більше, вони мали бути благословенні в усіх їхніх справах: здоров'ям, отарами, стадами, худобою. Все було би благословенним.

Але вони не дотримувались цієї Угоди Закону, тому що були народжені в гріху, як і решта людського роду. Однак Бог задумав, що через старання дотримуватись закону цей народ повинен бути дуже благословенним. І так було. Правда, Він

карав їх за їхні злодіяння і недоліки, але завжди з любов'ю, зацікавленням і турботою, ніколи не відкидаючи їх повністю. Їхні національні біди і численні випадки неволі були чимось на зразок карання з метою навчити їх потрібних лекцій.

Таким чином Божа ласка була з цим одним народом – і з ніяким іншим – від смерті Якова до смерті Ісуса, період 1845 років. Навіть відкидаючи цей народ, коли вони відкинули Ісуса і розп'яли Його, Господь вчинив приготування для всіх юдеїв, котрі були схильні до духовного, щоб вони могли не лише бути збережені в Його ласці, але могли прийти до ще більшої ласки в П'ятидесятниці і далі, будучи зачаті святим Духом – не щоб далі бути домом слуг, під Мойсеєм, а домом синів, під Ісусом (Євреїв 3: 5, 6). Навіть відкинувши їх як народ, Бог ясно натякав, що надійде час, коли Його ласка повернеться до них – після встановлення царства Месії (Амоса 9: 11, 12; Дії 15: 13-17).

НОВИЙ БОЖИЙ НАРОД

Тим часом святі юдеї, котрі були «справді ізраїльтяни», стали осередком, або початком, духовного Ізраїлю. Про цей духовний Ізраїль св. Петро говорить: «Ви – священство царське, народ святий, люд власності Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого».

Далі бачимо, що церква є Божим новим створінням, новим народом, з яким Він виключно мав справу протягом Євангельського віку. Він мав справу з ними з метою їхнього навчання і розвитку, щоб вони могли бути прийняті з нашим Господом Ісусом в Його велике Тисячолітнє царство. Тоді впродовж тисячі років Він і Його свята громадка, зібрана з кожного народу під небом, благословлятиме природний Ізраїль і всі народи світу світлом, знанням, допомогою і підняттям, з метою визволити їх із рабства гріха і смерті, назад до подоби Бога, втраченої через Адама і відкупленої на Голгофі.

Задля цієї особливої праці, яку Бог має для церкви, Він вчинив її проби вогняними, проголошуючи: «Через великі утиски треба вам входити у Боже Царство» (Дії 14: 22). Цей клас повністю посвячених осіб, незалежно від сектантського напрямку, весь був зачатий святим Духом. Нікого іншого Бог не визнає. Ця церква має імена, записані в Книзі Життя Агнця – в небі – і в теперішньому житті виявляє свою вірність, свою відданість Богу. Коли провіщена кількість зробить крок і проявить свою відданість аж до смерті, тоді

цей святий народ буде скомплектований.

Великі обітниці Бога належать духовному насінню Авраама. Про цей клас св. Павло говорить: «А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці» (Галатів 3: 8, 16, 29). Обітниця була дана Аврааму і говорить: «І всі народи землі будуть потомством твоїм благословляти себе» (1 М. 22: 18). Ми маємо слово св. Павла про те, що Христос і Його церква є цим духовним насінням, місією якого буде: Божого властивого часу благословляти все людство – «всі племена землі» – не лише тих, хто живий і залишиться до часу встановлення царства, але всіх, котрі коли-небудь жили. Божа милість, згадана в нашому вірші, особливо стосується цього духовного Ізраїлю – навіть більше, ніж природного Ізраїлю.

ШИРИНА БОЖЕСТВЕННОЇ МИЛОСТІ

Тепер ми приходимо до найвищої точки Божої милості і благодаті. Юдейський народ був малим. Церква, духовний Ізраїль, є малою. Але Божа благодать і милість повинна поширитись на цілий світ людства – на кожне створіння, за яке помер Христос. Час діяльності зі світом і давання йому нагоди мати частку в Божій благодаті і милості вже призначений Отцем. Це буде протягом Тисячоліття – тисячі років Христового царювання. Він буде великим духовним Царем землі; і Його церква буде з'єднана з Ним як Його співспадкоємці і ті, які допомагатимуть правити, навчати, зцілювати, піднімати, нагороджувати, карати людство впродовж Тисячоліття. Вся ця служба світу буде з метою обдарування їх, якщо вони захочуть, благодаттю Бога, милістю Бога, яку Він задумав на початку, і яка повинна бути дана людству через царство Месії в Славі.

Протягом тисячі років підняте Сонце Праведності буде благословити світ, наповнюючи землю світлом знання Бога. Протягом тієї ж тисячі років сатана буде зв'язаний, щоб більше не зводив людей. Протягом тієї ж тисячі років праця благословення і реституції поступатиме вперед – Часи (роки) Реституції триватимуть ціле Тисячоліття. Кожному створінню будуть відкриті очі розуміння, щоб бачити, знати і розуміти любов Бога, Його лагідну милість і Його мудрість, зосереджені і явлені через нашого Господа Ісуса Христа. Божа милість буде проявлена до світу з метою визволення його з рабства гріха і смерті до повної свободи синів Бога – такої ж, якою втішався Адам перш ніж згрішив (Римлян 8: 19-23).

Таким чином бачимо, що «ласка Божа так широка, як найширший океан». Ми бачимо, що Його благодать, хоча обмежена спочатку до одного земного народу, а потім до вибраної громади з усіх народів, в кінці повинна бути поширена на кожну

людську істоту скрізь по світу, приводячи всіх до найповніших привілеїв і нагод знання, любові, слухняності і благословення.

R5817 (1915 p.)

ЗАГАЛЬНИЙ ПОГЛЯД НА МЕСІАНСЬКЕ ЦАРСТВО

«І я, Іван, бачив місто святе, Новий Єрусалим, що сходить із неба від Бога» (Об. 21: 2).

Через пророка Даниїла та інших Ізраїлю була дана божественна обітниця, що в майбутньому часі Бог неба встановить царство на землі, що це царство буде всесвітнім – «під усім небом», і що воно буде тривати вічно (Дан. 2: 44; 7: 27; Іс. 2: 2-4 і т.д.). Месіанське царство повинно бути встановлене, щоб залагодити проблеми зіпсутого людства і привести людей назад до згоди з божественним улаштуванням. Це царство буде в ролі посередника між божественним урядом і людством, тому що зіпсутий рід Адама в своєму слабкому стані не здатний задовольнити вимоги божественного закону.

Великий Імператор всесвіту, Єгова, дав Месіанське царство нашому Господу Ісусу, Котрий був першим представником цього царства. Коли наш Господь був на землі, Він зазнав насилля і безчестя. Впродовж всього Євангельського віку з Його учнями поводитися подібним чином. Однак царство, яке вони представляють, без сумніву, буде встановлене. Отець вже призначив нашого Господа царем (Пс. 2: 6) і незабаром передасть Йому владу і славу Його посади.

Ціль, мета цього царство виразно викладена в Святому Письмі. Коли воно буде встановлене, деякі з його підданих будуть заснувшими в смерті, а інші будуть живими. Того часу ніхто з зіпсутого роду не буде визнаний Богом як такий, що має хоч яке-небудь життя. Контроль над цілим світом буде в руках нашого Господа як Того, Хто купив його Своєю дорогоцінною кров'ю, і Хто має повне право благословити його згідно з обітницею, даною чотири тисячі років тому Аврааму, що в ньому і в його насінні будуть благословенні всі народи землі (1 М. 12: 3; 22: 18; Гал. 3: 8, 16, 29).

Царство небес, як провіщено нашим Господом, прийде непомітно – без зовнішнього прояву (Луки 17: 20). Але не припускаймо з усіх цих натяків, що цим царством має бути земний уряд. Навпаки, Святе Письмо навчає нас, що ті, котрі успадкують його, мусять стати духовними істотами, перш ніж зможуть ввійти в нього (1 Кор. 15: 50-52). Живі члени всі будуть змінені вміть, як оком змигнути,

а мертві члени мусять бути підняті, щоб отримати свою переміну перш ніж зможуть бути навіки з Господом.

Усі, Господь і прославлена церква, будуть духовними істотами, повністю здатними управляти справами світу, а однак будуть невидимі для людства. Вони будуть проявляти себе в нагородах, караннях і судах того дня. Різниця між царем і царством є та, що цар – це особа, яка має повноваження, а царство включає і його владу і владу його спільників. У цьому випадку спільниками є церква, котра сидітиме з Ним на Його престолі.

Церква завжди буде в небесному стані. Ніщо у Святому Письмі не показує, що вона буде обмежена якимось одним місцем радше, ніж іншим. Маємо натяк, що після того як церква зазнає своєї зміни, вона деякий час буде відсутня на землі і буде приведена в присутність Єгови, великого Царя. Вона буде одягнена в славне вбрання, вишите золотом – «шата її погаптована золотом» (Пс. 45: 14-16). Ці вислови є образним вираженням, яке показує прекрасний характер, вироблений в усіх, котрі стають справжніми членами тіла Христа.

ПРЕСТОЛ БОЖЕСТВЕННОГО ПРАВЛІННЯ

Чи нові створіння є далеко від землі, чи на землі, вони завжди будуть духовними істотами. Їхнє особливе місце є на божественному рівні. Кожен з різних рангів духів має своє місце, але місце для церкви Христа не є між ними. Вона запрошена зайняти становище наступне після свого Господа, Котрий є по правіці Величності на висоті (Євр. 1: 3) – вище понад усі інші рівні духовних істот.

За часу першого приходу це місце не було приготоване для церкви, хоча Отець, очевидно, мав його на думці. Наш Господь вознісся на висоту, щоб приготувати це місце (Івана 14: 2, 3). Він зробив це через приписання Своєї заслуги на користь церкви, щоб через це дозволити їй стати співучасницею з Ним у стражданнях теперішнього віку, щоб вона могла стати також учасницею з Ним у славі, що після них. Таким чином Він приготував для церкви шлях входу на найвищий з усіх рівнів.

Ми не є достатньо поінформовані про духовний стан, щоб знати як саме Господу і церкві буде можливо залишатися в присутності Отця і в той же час виконувати правління над землею. Хоча це могло б бути можливо, однак, мабуть, це не було б розумним улаштуванням. Можливо, для них буде необхідним не бути в безпосередній присутності Отця, а бути ближче до землі.

Ми вважаємо, що Христос буде дуже тісно з'єднаний з землею, так само як є царство сатани. Престол правління сатани є в Тартарос – в атмосфері. Він та його спільники, зіпсуті ангели, є близько землі, куди вони були скинуті, відділені, від свого рівня із-за гріха. Вони невидимі для людей, однак виконують між ними лиху працю. Сатана має також свої людські знаряддя – лихих чоловіків і жінок, котрі потрапили під його контроль, інколи через неuczтво і забобони, а інколи через гіпнотичний вплив. Однак Святе Письмо інформує нас, що незабаром сатана повинен бути зв'язаний на тисячу років, і місце, яке він займав, буде тоді вільне (Об. 20: 1-3).

Св. Павло інформує нас, що церква повинна бути підхоплена, щоб зустріти Господа в повітрі, впродовж часу Його другого приходу (1 Сол. 4: 15-17). Це, однак, не обов'язково означає, що вони заповнять Тартарос. Ми говоримо, що вони назавжди будуть з Господом; де є Він, там буде також церква, в згоді з божественною волею і виконанням божественного задуму. Люди не бачитимуть Господа і церкви, як вони не бачать сатани і зіпсутих ангелів. Христос буде дуже тісно зв'язаний з землею – як раніше згадувалось – хоча й невидимий для людських очей. Вони будуть виконувати добру працю, могутню працю на духовному рівні. Вони будуть царями і священниками для нашого Бога, і вони царюватимуть на землі (Об. 5: 10).

У Христа будуть різні представники. З Ним, без сумніву, буде зв'язана Велика громада. Далі будуть земні представники, як сатана має своїх помічників. Цими представниками Христа будуть вірні стародавні гідні, котрі будуть виконувати розумну і добровільну службу в царстві Месії.

МАЙБУТНІ ТЕРПІННЯ СТАРОДАВНІХ ГІДНИХ

В Ісаї 11: 9 є вислів: «І не вчинять лихого та шкоди не зроблять на всій святій Моїй горі». Порівнюючи Даниїла 2: 35 з віршами 44 і 45 цього ж розділу, ми бачимо, що в пророцтві гора є символом царства. Тому вислів Ісаї, здається,

натякає, що під владою Месіанського царства буде накладене обмеження на всіх, котрі погано поступають. Водночас ми повинні пам'ятати вислів Даниїла, що це царство повинно зростати. Пророцтво говорить, що камінь став великою горою і наповнив цілу землю. Без сумніву, пройде багато років перш ніж це пророцтво виконається.

Як тільки царство буде встановлене в силі, стародавні гідні будуть підняті зі смерті як досконалі людські істоти. Пс. 45: 17 ясно говорить про цих вірних святих Бога, котрі повинні бути князями по всій землі. Мабуть, вони матимуть до виконання велику працю навчання решти людства. Хоча їм доведеться виконувати цю службу, однак вони матимуть велику шану, виконуючи її; бо служити Господу завжди є почесно.

Служба, яка буде дана стародавнім гідним, буде більшою, ніж Бог зазвичай доручає досконалій людській істоті. Частиною цієї служби буде займатися недосконалими, зіпсутими створіннями і допомагати їм підніматися з гріха і недосконалості. Хоча в одному сенсі слова ця праця є бажаною, однак це не є праця, якій надавала б перевагу досконала істота. Ці стародавні гідні вийдуть з гробу досконалими; але протягом цілого Тисячоліття вони будуть серед недосконалого оточення. Світ людства тоді, як і тепер, буде недосконалий, хоча поступово ця недосконалість приходитиме до свого кінця.

Адам був створений досконалим. Після того, як він згрішив, він був вигнаний з Едему, щоб порати недосконалий землю та боротися з терном і осотом, доки не повернеться в порошок, з якого він був узятий. Безперечно, йому доводилося страждати від свого оточення. Наш Господь Ісус був досконалий. Він не тільки залишив славу небес, але впродовж тридцяти трьох з половиною років був серед недосконалого оточення, постійно будучи свідком болю і смутку зіпсутого роду. Перебування в такому оточенні мало становити велику частку Його жертви, бо факт, що Він був досконалий, збільшував Його страждання.

У випадку стародавніх гідних, котрі як досконалі людські істоти будуть у недосконалomu середовищі протягом тисячі років, здається, що вони переноситимуть багато страждань. З того, що ми знаємо про небесного Отця, ми схильні вірити, що, коли вони будуть вірні в служінні Всемогутньому, Він щедро нагородить їх, більше ніж вони могли б просити. Коли б хтось запитав: яку нагороду Отець дасть їм, якщо вони залишаться слухняними? Ми відповідаємо: протягом

Тисячоліття, наскільки ми можемо бачити, вони не отримають ніякої спеціальної нагороди за свою службу, але ми вважаємо, що з Божої точки зору вони матимуть достойну службу, яку Він із задоволенням винагородить. Це, очевидно, буде Його метод поведінки зі Своїми вірними слугами. Хоча наш Господь Ісус мав насолоду, виконуючи Отцівську волю, Бог все-таки нагородив Його. Наш Бог є милостивий!

Ми не можемо думати про якусь більшу нагороду, ніж обдарування духовною природою цих вірних стародавніх гідних. Колись давно вони довели свою відданість, вибравши радше страждання, ніж потакання гріху. Однак у Святому Письмі немає нічого, що виразно говорило б, що вони коли-небудь будуть вчинені духовними істотами. Все, що ми можемо запропонувати на цю тему, є виключно припущеннями.

МАЙБУТНЯ НАГОРОДА ВІРНИХ КНЯЗІВ

Частиною доказу, який веде до висновку, що стародавні гідні будуть вчинені учасниками духовної природи і стануть членами класу великої громади, будується на факті, що вони, здається, були образно представлені поколінням Левія. Факт, що це покоління не мало жодної спадщини в землі, здається натякає, що стародавні гідні не матимуть земної спадщини. Ми можемо вважати, що їхнє вивищення, щоб бути князями по всій землі (Пс. 45: 17), буде щедрою нагородою; втім, оскільки Бог дасть духовну природу великій громаді, котра пройде через не більш суворі випробування, ніж пройшли стародавні гідні, і оскільки найнижча форма життя на духовному рівні є вищою за найвищу форму на людському рівні, з цього випливає, що велика громада отримає з рук Господа більше благословення, ніж стародавні гідні.

Оскільки небесному Отцю вподобалось підготувати для великої громади місце на духовному рівні, і оскільки Він поступає згідно з деякими загальними принципами праведності, ми схильні думати, що Він міг би дати стародавнім гідним щось більше, ніж решті людства. Наскільки ми здатні розсудити, велика громада не продемонструвала, що є більш відданою Йому, ніж були вірні стародавні гідні. Коли Авраам був покликаний принести свого сина Ісаака, він проявив більшу міру відданості, ніж буде покликана проявити велика громада.

Більше того, в 1 М. 17: 8, Бог сказав Аврааму: «І дам Я тобі та потомству твому по тобі землю

скитання твого, увесь край ханаанський, на вічне володіння, – і Я буду їм Богом». Через дві тисячі років св. Степан сказав, що Бог ніколи не дав Аврааму обіцяної землі більше, ніж на стопу (Дії 7: 5), але Він натякнув, що Авраам все-таки отримає цю землю і після цього залишить її своїм нащадкам. Якщо ця земля повинна бути дана Аврааму і його наступникам, а потім має бути залишена для його насіння і людей загалом, то здається є натяк на думку, що стародавні гідні перейдуть до духовної природи.

Ця ж думка, здається, зображена в Об'явленні. В кінці тисячі років сатана буде звільнений, щоб мати змогу продовжувати випробовувати людей, які на землі, щоб виявити, до якої міри їхні серця віддані Богу і принципам праведності. Наслідком цього випробування буде відступлення деяких (Об. 20: 7-10).

Читаємо: «І вийшли вони на ширину землі, і оточили табір святих та улюблене місто. І зійшов огонь з неба, – і пожер їх» (Об. 20: 9). «Улюблене місто» – це Новий Єрусалим, церква в славі, не церква в тілі. Бунт, викликаний сатаною, буде не лише проти земних князів, але й проти Христа.

Протягом цього часу люди, досягнувши досконалості організму і сили, будуть самовпевнені і прийдуть, щоб оточити табір святих. Те, що це не стосується церкви, є очевидним з факту, що людські істоти не могли б атакувати невидимі війська духовних істот, якими тоді буде церква. Як у Великобританії люди прийшли до парламенту протестувати, так і збунтована кліка людства протестуватиме проти їхніх вірних князів. Ми уявляємо, що чуємо як вони говорять: «Настав час, щоб цей уряд був скинений. Ми протестуємо проти вашого подальшого перебування при владі». Однак, збунтувавшись проти земної фази Месіанського царства, вони тим самим збунтуються проти Господа. Як наслідок, їх настигне божественний суд – «огонь з неба».

Оскільки цей бунт повинен статися в кінці Тисячолітнього віку, і оскільки людство в той час досягне досконалості, то це відокремлення стародавніх гідних від решти світу, здається, натякає, що Бог має якусь особливу мету щодо них. Сам термін «табір» натякає, що їхній стан є лише тимчасовим станом, або улаштуванням, і що Бог має в запасі для них щось краще.

Якщо наше припущення, що стародавні гідні якогось дня досягнуть духовну природу, буде правильним, то ми легко можемо бачити, що їм не обов'язково буде помирати, щоб досягнути цей

рівень існування. Якщо ті члени тіла Христа, які живуть за часу Його другої присутності, можуть бути змінені «як оком змигнути», то так могли б отримати зміну стародавні гідні. Якщо б вони таким чином були змінені з людського рівня до духовного, то вони змінили б досконалу людську природу на досконалу духовну природу як нагороду за вірність в службі Господу.

СЛАВА ГОСПОДНЯ – ДОСТОЙНА ПОХВАЛИ ЦІЛЬ У ЦАРСТВІ

Можемо бути цілковито певні, що під благодійним правлінням царства Господне улаштування буде справедливим улаштуванням – рівноправний шанс для кожного з людського роду. Розсудливим є припустити, що загальний напрям, закладений у Святому Письмі, буде дотримуватися і в стосунку до землі. Написано: «Землю віддав [Господь] синам людським» (Пс. 115: 16, Дерк.). Цей рід, як цілість, володітиме землею. Бог не зробив жодного розподілу. Кожен буде мати частку в суспільному багатстві.

Зміни наступатимуть поступово. Там буде різниця розумових здібностей та фізичної сили, але царство впорається навіть з цими відмінностями. Там завжди буде спонука до діяльності. Там буде або якогось роду стимул або якесь покарання, щоб допомогти людям. Господь пропонуватиме деякі заохочення для тих, котрі згодні співпрацювати в напрямку прогресу, і накладатиме шмагання, покарання, щоб допомогти тим, котрі матимуть іншу схильність. І нагороди і покарання будуть діяти протягом Тисячоліття.

Оглядаючись назад на історію світу, бачимо, що самолюбство було великим злом, однак в той же час воно творило чудеса. Коли б не амбіції та бажання щось здобути, то людина не набагато б перевищувала тварину. Тому ми повинні вважати ці прикмети великим благословенням, коли вони правильно застосовані. Під правлінням царства всі можливі благословення розуму і тіла будуть запропоновані слухняним, так що тенденція до самолюбства буде заміщена більш похвальною амбіцією, ніж тепер; і в міру того, як розвиватиметься розум і тіло, критерії людей будуть підніматися вище, і самолюбство буде щораз більше виглядати нікчемним. Коли буде досягнута досконалість, все буде робитися радше для слави Господа, ніж задля земної слави та популярності.

Поступово все людство прийде до спільності з царством і безпосередньо з'єднається з царством.

Як кожна добра людина допомагає уряду, так усі люди будуть благословенні відповідно тому, наскільки вони схвалюють і підтримують божественні розпорядження. Таким чином царство буде поширюватися протягом тисячі років, не лише від одної людини до іншої, але поступово назад до повної досконалості. Читаємо, що «без кінця буде множитися панування та мир» (Іс. 9: 7). Воно підпорядкує собі кожну річ; ніщо не зупинить його. Після того як буде знищене всяке зло, можна буде почути, що кожне створіння на небі і на землі вихваляє Бога (Об. 5: 13). Кожне коліно схилиться і кожний язик визнає (Фил. 2: 10, 11), і в Його царстві не буде ворога «від Ріки аж до кінців землі» (Пс. 72: 8).

МАЙБУТНЯ ПРАЦЯ ХРИСТА

Після того як закінчиться тисяча років, царство припиниться в тому сенсі, що Христос передасть повноваження Отцю (1 Кор. 15: 24). Однак це не означатиме, що закон і порядок будуть зігноровані, як було протягом панування гріха і смерті. Месіанське царство впродовж того часу допоможе людям піднятися з їхнього впалого стану, і тому божественною метою є, щоб Месія віддав це підкорене царство, щоб воно могло злитися з імперією великого Єгови, частиною якої воно надалі буде завжди.

Тоді буде діяти справедливість. Більше не потрібно буде милосердя; і небесний Отець тоді не буде зображений як милосердний цар для Своїх створінь. Вони того часу будуть досконалі, так що їм не потрібне буде жодне милосердя, і вони будуть раді задовольняти усі вимоги божественного уряду, і, роблячи так, будуть благословенні.

Закінчивши цю працю реституції людства до рівня людської досконалості, наш Господь і церква не залишаться без діла. Наш Господь, згідно з Писанням, і далі буде по правиці Величі на висоті – наступним після Отця. Після того як Він передасть нагляд над земними справами, Він знову займе становище Помічника Управляючого всесвітом, спільно з небесним Отцем.

Проте ми не повинні припускати, що Отець і Господь будуть займатися вислуховуванням і вирішуванням справ та вершити справедливість. Нічого такого не буде потрібно. Рівновага буде такою, що не буде жодної потреби вирішувати справи. Управління всесвітом буде проходити так гладко, ніби без голови, а однак буде Голова – Сам Єгова. Наступним по авторитету після Отця буде Син, а наступною після Сина буде церква.

Яка праця відбуватиметься після цього, нам не є об'явлено, хіба що в дуже невизначеній формі.

За допомогою телескопа ми розуміємо, що нерухомі зорі є сонцями, кожне з яких, мабуть, має свою планетну систему. Ми лише можемо розсудливо припустити, що оскільки Бог вчинив цю землю планетою, яка має бути населена, то всі інші планети колись також будуть населені, і що вони будуть піддані небесному Отцю як частина Його дивовижного всесвіту. Наскільки ми можемо розуміти, сила Єгови є безмежна. Коли ми вважаємо,

що силою людського розуму неможливо охопити сотні мільйонів сонць і планет, то розумно було б припустити, що праця Христа буде безграничною, і що для створіння ще ненароджених деяка така праця буде блаженним привілеєм на вічні віки. Ми в захопленні дивуємося величністю Божої доброти до нас, Котрий підняв нас з нашого низького стану і Котрий повисить до майбутньої безмежної величі тих вірних, котрі чинять міцним своє покликання і вибрання до слави, честі і безсмертя.

R5181 (1913 p.)

П'ЯТИКРАТНА ЧАСТКА ВЕНІАМИНА (1 Мойсея 43)

«А хто любить брата свого, той пробуває у світлі» (1 Івана 2: 10).

Коли запас пшениці, привезеної з Єгипту, почав закінчуватися, Яків спонукував своїх синів знову йти по неї. Але вони рішуче відмовлялися робити це, якщо їхній молодший брат, Веніамин, не піде з ними. Тоді один з братів – Юда – поручився за Веніамина. Яків в кінці кінців погодився, посилаючи з ними подарунок з меду, прянощів тощо і подвійну кількість грошей, а також Веніамина, говорячи: «А Бог Всемогутній нехай дасть вам милосердя перед лицем того мужа [Йосипа], і нехай він відпустить вам другого вашого брата [Симеона] й Веніамина. А я, – певно стратив сина свого».

Йосип вдруге чекав їх і того часу дав наказ приготувати для них обід у його присутності. Однак вони злякалися, особливо тому, що під час їхнього попереднього приходу в отвори їхніх мішків були покладені гроші. Вони приступили до Йосипового управителя в дверях дому і отримали відповідь – таку відмінну від тої, яку могли б отримати сьогодні в Єгипті, чи в будь-якому іншому місці. Він сказав: «Мир вам! Не бійтеся! Бог ваш і Бог вашого батька дав вам скарб до ваших мішків. Срібло ваше прийшло до мене». І вивів до них Симеона. Потім він дав їм води, щоб вони обмилися і освіжилися, та паші їхнім ослам і приготував обідню трапезу.

Потім до них увійшов Йосип, одягнений як єгипетський князь. Вони поклонилися йому до землі і принесли йому дарунок. Він обережно запитав про їхнього батька, а потім про Веніамина, їхнього молодшого брата. Таким глибоким було його душевне хвилювання, що він був змушений вийти на деякий час, щоб приховати сльози радості. Стримуючи себе, він повернувся і продовжував їсти. Зі свого окремого столу він посилав частки

своїм одинадцятьом братам, наказавши ще раніше, що вони повинні сидіти згідно з їхнім віком і первородством. Це також здивувало братів, а найбільше вони були здивовані, коли зрозуміли, що частка, дана наймолодшому брату, становила п'ять порцій замість однієї – знак особливої милості.

Ця історія дуже проста, дуже зворушлива, дуже гарна як для дітей, так і для зрілих розумом. Обстановка є такою природною, що несе з собою переконання в її правдивості, такою простодушною, що повністю є в згоді з тим, чого можна сподіватися від Книги Бога.

НАУКА ДУХОВНОЇ ЛЕКЦІЇ

Дослідники Біблії, розуміючи, що Йосип був образом Месії, вважають, що Веніамин, молодший брат Йосипа від тої самої матері, також був образом. Як жінки Авраама зображували різні угоди, так дослідникам Біблії виглядає, що Рахиль, мати Йосипа і Веніамина, зображувала особливу угоду – угоду жертви, яка діяла протягом цього Євангельського віку, і яка народила два чітко відокремлені класи святих. Ці два класи святих, виглядає, були зображені у Йосипу та Веніамині.

Найвищий клас представлений у Йосипу, – Месії – клас, який включає особливо вірний Божий народ протягом цього Євангельського віку – Ісуса і всіх, хто йде Його слідами. Цей клас в кінцевому результаті, як зображено в Йосипу, осягне престол імперії, стаючи Царем, або Правителем, всесвіту, наступним після Всемогутнього Творця, зображеного у фараоні, котрий взяв Йосипа з в'язниці смерті і високо підняв, щоб той був наступним після нього в силі та великій славі.

Це, очевидно, до недавнього часу відвертало увагу дослідників Біблії від того, що протягом цього Євангельського віку розвивалось два класи

святих християн – вищий клас, представлений у Йосипу, і нижчий, представлений у Веніаміні. Слово Веніамин означає «син правиці». Ім'я Бен-Оні – «син болю мого» – було дане йому його матір'ю, котра померла, народивши його.

Прообразний урок тут був би у тому, що ця особлива угода, зображена у Рахилі, народжує вибрану церкву, Месію, головою якої є Ісус, і народить також інший клас, а тоді перестане – помре – більше нікого не народивши. Вторинний клас означений у Святому Письмі як святі горя, про яких сказано, що вони «вийшли з великого горя» до благословення, яке успадкують. Крім того, цей клас представлений як значно численніший від більше почесного класу, зображеного у Йосипу.

«МАЛА ЧЕРІДКА» – «ВЕЛИКА ГРОМАДА»

Щоб представити цей погляд ясніше, мимусимо звернутися до Об'явлення, розділ 7. Там нам дано образ 144000, попечатаних на їхніх чолах. Це ті самі, котрі в іншому місці зображені як ті, що стоять з Агнцем на горі Сіон і співають пісню, якої ніхто, крім них, не міг навчитися співати (Об'явлення 14: 1-3). Ще вони представлені як ті, хто був з Агнцем, стоячи на морі склянім (Об'явлення 15: 2, 3). Так різними способами ця громада, здається, представляє особливо вибраних, не багатьох святих, малу черідку, якій Отцю вподобалося дати Тисячолітнє Царство, співспадкоємство з їхнім Господом і Відкупителем.

В Об'явленні 7: 4 читаємо, що вони є з дванадцяти поколінь Ізраїлю – 12000 з кожного покоління. Дослідники Біблії розуміють, що це означає, що Бог спочатку запланував, щоб повна кількість вибраних була взята з природного Ізраїлю, так ніби Він не знав, що природний Ізраїль відкине Господа і розігне Його. Цей план був складений на ізраїльській основі, хоча Бог заздалегідь знав, що Ізраїль не досягне того, чого шукав (головного благословення), але вибрані досягнуть, а решта цього народу тимчасово буде засліплена, доки не завершиться збирання вибраних (Римлян 11: 7, 25-33).

Хоча багато ізраїльтян були розпорошені між довоколишніми народами, маємо доказ із записів Святого Письма, що після повернення з Вавилонської неволі цілий народ – кожне покоління – був представлений в Палестині. Отож Ісус відносився до Своєї праці як до такої, що виконувалася для дванадцяти поколінь Ізраїлю, і так само робили апостоли. Очевидно, що святі з юдеїв, котрі почули поклик і відгукнулися, котрі

були зачаті святим Духом, і котрі таким чином стали духовними ізраїльтянами і синами Бога – були з усіх різних поколінь, з якогось більше, з якогось менше. Вони склали якусь кількість з передбачених 144000.

Але там не було достатньо святих, щоб завершити вибір. Тому з божественної ласки послання було занесене до поган, першим з яких був навернений Корнилій. Протягом минулих століть погани, котрі відгукнулися на Божий поклик, були прийняті і зачаті святим Духом, вважалися справжніми ізраїльтянами як духовні члени насіння Авраама, як спадкоємці (разом з вибраними юдеями) першого воскресіння згідно з Божою обітницею, даною Аврааму, – природний Ізраїль все ще є спадкоємцем другорядних Божих обітниць.

Так печатання вибраних продовжувалося протягом найближчих дев'ятнадцяти століть. Разом, зібраних з юдеїв та поган, буде 144000 царів і священників Бога, послідовників Агнця та Його співспадкоємців у царстві. Можна розуміти, що доповнення цих призначених по 12000 з кожного з дванадцяти поколінь мало відбуватися таким самим чином, як поповнення британських полків солдатами з Індії. Вербування відбувалося по всій Великобританії, і рекрути – незалежно від того, з якого вони міста чи з якої країни – мали бути призначені членами того полку, в якому не вистарчало солдат.

«ПОТОМУ Я ГЛЯНУВ»

Після опису печатання 144000 особливо вибраних у цьому ж розділі маємо опис великої громади. Читаємо: «Потому я глянув, – і ось натовп великий, що його зрахувати не може ніхто [на відміну від малої черідки, кількість цих не була передбачена, або провіщена], з усякого люду, і племен, і народів, і язиків, стояв перед престолом і перед Агнцем, зодягнені в білу одежу, а в їхніх руках було пальмове віття. І зивали вони гучним голосом, кажучи: «Спасіння нашому Богові, що сидить на престолі, і Агнцеві».

Слід зауважити, що обітницею для вибраних царів і священників є, що їхнє благословення буде не перед престолом, а на престолі. Більше того, їхня перемога не буде показана в пальмовому вітті, а в короні слави. Всі ці обставини доказують, що ця велика громада перед престолом і з пальмовим віттям є зовсім відмінною громадою, ніж вибрана, наречена, яка розділятиме престол і славу Месії. Ця велика громада в іншому місці символічно

згадана як «дівки», подруги нареченої, котрі йтимуть за нею. Вони увійдуть з нею в палату, перед присутність великого Царя, але не будуть нареченою (Псалом 45: 15, 16).

Про цю велику громаду було пояснено Об'явителю, і це пояснення є для нас. Читаємо: «Це ті, що прийшли від великого горя, і випрали одіж свою, та вибілили її в крові Агнца... Тому вони перед Божим престолом, і в храмі Його день і ніч Йому служать. А Той, хто сидить на престолі, розтягне намета над ними».

Дослідники Біблії зауважують, що клас малої черідки названий «Храмом Божим», «живим камінням», тоді як ця велика громада служитиме Богу в цьому храмі – в церкві і через церкву. Вони зауважують також, що цей клас, котрий випере свою одіж і вибілить її в крові Агнца протягом часу великого горя, обов'язково мусить бути класом відмінним від нареченої, котрі описані як ті, що пильнують і бережуть свою одіж незаплямленою від світу – щоб могли бути без плями і вади в присутності Царя.

ДВА КЛАСИ ГОРЯ

Мала черідка, царське священство, вибрана церква, Головою якої є Христос, дійсно пройде через труднощі. Так написано: «Через великі утиски треба нам входити у Боже Царство». Дійсно, ми знаємо, що Сам Господь перейшов через велике горе, сором, страждання і смерть. Ми знаємо те саме і про Його послідовників, апостолів та інших.

Незважаючи на це, вони не описані в Біблії як клас горя, тому що завдяки їхній більшій вірі, вони здатні радіти в своїх утисках і вважають їх усіх радістю, знаючи, що вони доставляють у безмірнім багатстві славу вічної ваги. Вони переходять утиски радісно, тому що вони вважають видиме дочасним. Вони дивляться очами віри на речі невидимі, на речі вічні, які Бог береже для тих, що люблять Його.

Святі горя є по-різному зображені в Святому Письмі як ті, кому бракує ревності, але кому не бракує відданості. Святі горя не змогли іти далі й виконувати свої обіти жертви та бути героями у боротьбі проти світу, тіла і противника. Як говорить Святе Письмо, вони «все життя страхом смерті трималися в неволі» – в неволі тіла, неволі людських звичаїв – боязливі у труднощах жертвування, яких мали зазнати за їхньою угодою (Євреїв 2: 15).

З цієї причини вони не можуть бути прийняті

Господом як копії Його дорогого Сина, як гідні частки в Його славі, честі і безсмерті. Однак Господь є дуже співчутливий і випробовує їх щодо їхньої відданості Йому. Стільком, скільки в кінцевому результаті доведуть свою вірність, відданість, Він має намір дарувати вічне життя, хоча вони й втратили співпадкоємство в царстві, особливу річ, до якої були запрошені. Як написано: «Як були ви покликані в одній надії вашого покликання» (Ефесян 4: 4).

Без сумніву, деякі з цього класу розвивалися впродовж всього Євангельського віку, але Святе Письмо зображує цей клас особливо в зв'язку з горем, яке приходить на світ при кінці цього віку. Візьмемо, до прикладу, вислів, що вони мають прийти з великого горя, а також вислів св. Павла, що той день «діло кожного випробує, яке воно є». Він говорить, що ті, які будували з золота, срібла й дорогоцінного каміння, витримають пробу. Огонь того дня не завдасть їм горя – не знищить будівлі їхньої віри. Далі він описує клас великої громади, говорячи, що інші будували неправильно – з дерева, сіна й соломи – і що вогонь того дня повністю знищить всі такі неправильні будівлі. Однак він заявляє, що коли вони будували, навіть неправильно, на правдивому фундаменті, то вони спасуться, так, як через огонь – спасуться в часі горя, приходячи до Божої ласки через велике горе, як учасники доброго воскресіння, хоча й не учасники першого воскресіння. Про це ми читаємо: «Блаженний і святий, хто має частку в першому [головному] воскресінні! Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священиками Бога й Христа, і царюватимуть з Ним тисячу років» (Об'явлення 20: 6).

П'ЯТИКРАТНА ЧАСТКА ВЕНІАМИНА

Роздаючи щедрі дарунки, Йосип багато дав всім своїм братам. Але Веніамину, своєму рідному брату від тієї ж матері, він дав дарів у'ятеро. Дослідникам Біблії це показує, що (оскільки Йосип виразно зображує Месію та його царську силу та владу) благословення, дані його братам, представляють ласки, які Месія даруватиме природному Ізраїлю, своїм братам по тілу, а додатково загальне благословення, яке Його Месіанське правління дасть цілому світу, представлено у єгиптянах.

Згідно з цим образом, Веніамин, син болю, представляв би клас великої громади Господнього народу, котрі вийдуть з великого горя до вищого рівня, до вищого стану, до вищого благословення,

ніж решта світу. Вони, зачаті святим Духом так як церква, також будуть духовними істотами, якщо виявляться гідними життя. А їхні брати, котрі

продали прообразного Йосипа, незважаючи на це, будуть рясно благословенні Ним.

R5231 (1915 p.)

ВІН ВДОСКОНАЛИВ ОСВЯЧЕНИХ Єврейів 10: 1-14

Святий Павло в цьому вірші намагається показати євреям, що жертви тельців та козлів, виконувани якісь час, прийшли до завершення; що на заміну юдейському священству прийшло вище священство – Христос та Його члени, “царське священство”. Він показує нашого Господа, Котрий звертається до Отця в цій справі: “Жертви й приношення [тельців та козлів] Ти не схотів [вони не задовольняють вимог Твого закону про викупну ціну за грішників], але тіло Мені приготував... Ось іду, щоб волю Твою чинити, Боже”. Тоді, каже апостол, Він відміняє (відсуває вбік) перше, тобто образні жертви Угоди Закону (тельців та козлів), щоб поставити (на це місце) друге – прообрази цих жертв.

Як Отець приготував особливе тіло для нашого Господа Ісуса, яке було досконале, невинне, не занечищене і придатне як жертвоприношення за нас, так Він і приготував Тіло Христа в плоті, в більшому масштабі, для жертви, передбачивши наше виправдання Його кров’ю. Як каже апостол: “Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа”. Додаючи: “Через Якого ми вірою одержали доступ до тієї благодаті, що в ній стоїмо, і хвалимось надією слави Божої” (Рим. 5: 1).

Ми здобуваємо цю благодать – цю участь в славі Христа в Його царстві, в Його природі, – в результаті того, що наше виправдання дає нам можливість статися членами Первосвященника, учасниками Його жертви. Святий Павло згадує це в іншому місці, кажучи виправданим: “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя [ваше виправдання], повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приемну Богові, як розумну службу вашу” (Рим. 12: 1). Тут сказано, що ми є учасниками цієї жертви і наша жертва є прийнятна для Бога і рахується Ним святою завдяки нашій вірі та взаємостосункам з Великим Первосвященником, Котрий

прийняв нас як Свої члени і жертвує нас як члени, тобто частини, самого Себе. В згоді з цим читаємо в нашому вірші: “У цій волі ми освячені [відділені як святі та посвячені співучасники жертви з нашим Господом] жертвоприношенням тіла Ісуса Христа”.

Аргумент апостола полягає в тому, що одним жертвоприношенням Христос удосконалив назавжди тих, котрі освячені. Завдяки Його заслугі тепер проти нас не існує звинувачень і ніщо не заважає нам прийняти ласкаве запрошення терпіти з Ним як Його члени, представляючи наші тіла як живу жертву через заслугу Його жертви.

Під Новою Угодою Бог усуне гріхи Ізраїлю та Юди і всіх, хто прийде до єдності з Ним під цією Угодою. І коли це скасування гріхів настане, воно буде доказом того, що жертвоприношення Дня Поєднання закінчились, як це стверджує апостол в вісімнадцятому вірші. Скасування гріхів ще не відбулося для Ізраїлю та для світу, бо жертвоприношення за гріхи ще не завершилось – Христос далі приносить Себе в жертву. Великий День Примирення ще не завершився, хоча це майже сталося.

В зв’язку з цим зауважмо слова Апостола, що маючи довір’я до заслуги Христової жертви за нас, “ми маємо відвагу [смівливість] входити до святині”. Хто входив до Свята Святих в образі? Сам Первосвященик, раз в рік в День Примирення. Хто в позаобразі ввійде в Свята Святих в кінці позаобразного Дня Примирення? Позаобразний Первосвященик – Ісус (Голова) та Церква (Його Тіло). Завдяки нашій вірі та слухняності в цьому напрямку ми є прийняті як члени Тіла Первосвященника, котре Він складає в жертву, щоб ми могли також мати надію ввійти остаточно в Свята Святих як Його члени. І туди ми вже ввійшли вірою.

R4390 (1909 p.)

ОГОЛОШЕННЯ

ПЕРЕДПЛАТА НА ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ

Нагадуємо всім, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Ми прагнемо, щоб він і далі був духовним зміцненням для всіх братів та сестер, які мають надію вічного життя та склали обітницю служити Господу до кінця своїх днів. Від багатьох ми вже давно не маємо жодної звістки про те, чи вони хочуть отримувати цей журнал. Ми прагнемо належним чином розпорядитися тими коштами, які Господь нам довірив, тому дуже просимо написати нам кілька слів, щоб ми знали, що вас справді цікавить Правда

Божого Слова, яка публікується на сторінках цього журналу.

ЗІБРАННЯ У ЛЬВОВІ

Повідомляємо, що зібрання у Львові відбуваються щонеділі за адресою:

Левандівка, вул. Широка, 83, приміщення Технічного Ліцею №20 (навпроти магазину “Барвінок”).

Початок зібрання об 11.00.

Їхати тролейбусом №12, а також маршрутними автобусами №4, 15, 40, 41, 52, 53, 56, 72, 75, 91 до зупинки “Ринок”.